

Ο Χρόνος...

Η πιο φοβερή και η πιο ανεξιχνίαστη δύναμη στον κόσμο είναι ο Χρόνος, ο Καιρός. Καλά-καλά το είναι αυτή η δύναμη δεν το ξέρει κανένας, κι όσοι θελήσανε να την προσδιορίσουνε, μάταια πασκίσανε. Το μυστήριο του Χρόνου απόμεινε ακατανόητο, κι ας μας φαίνεται τόσο φυσικός αυτός ο Χρόνος. Τον ίδιο τον Χρόνο δε μπορούμε να τον καταλάβουμε τι είναι, αλλά τον νοιώθουμε μοναχά από την ενέργεια που κάνει, από τα σημάδια που αφήνει πάνω στην πλάση. Η μυστηριώδης πνοή του όλα τ' αλλάζει. Δεν απομένει τίποτα σταθερό, ακόμα κι όσα φαίνονται σταθερά κι αιώνια.

Ω! ποιός θα πιάσει αυτόν τον κλέφτη, που μέρα-νύχτα, χειμώνα καλοκαίρι, την ώρα που κοιμόμαστε και την ώρα που είμαστε ξυπνητοί, αδιάκοπα, χωρίς να σταματήσει μήτε όσο άνοιγοκλείνει το μάτι μας, τριγυρίζει παντού, ολόγυρά μας, μέσα μας, στο φώς και στο σκοτάδι, μπαίνει σε κάθε μέρος, στον ουρανò που γυρίζουνε τ' άστρα και στα καταχθόνια, σε κάθε στεριά και σε κάθε θάλασσα, σε κάθε τρύπα, σε κάθε ζωντανò κι άψυχο, σε κάθε αρμό του βράχου, σε κάθε καρδιά, κι όλα τα παλιώνει, τα τρίβει σαν τη μυλόπετρα, τα κάνει σκόνη· και πάλι από την άλλη μεριά ο ίδιος φτιάνει κάθε λογής κτίσμα και κάθε πλάσμα, κάθε κορμί, κάθε τι που υπάρχει σε τούτον τòn κόσμο!

Τούτος ο υλικòς κόσμος είναι το βασίλειο του Χρόνου, που τον κάνει ν' ανθίζει και να μαραίνεται αδιάκοπα. Η φθορά είναι ο σκληρòς νόμος που έβαλε απάνω του τούτος ο τύραννος. Μ' αυτή την άσπαστη αλυσίδα βαστά και τον άνθρωπο, σκλάβο ανήμπορο κáτω απο τα πόδια του.

Μόνο μία ελπίδα υπάρχει γι' αυτόν, να γλυτώσει απο τη φθορά: ο Χριστός, ο λυτρωτής, ο καθαιρέτης της φθοράς. Εκείνος που πάτησε τον θάνατο και που είπε: «ò πιστεύων εἰς ἐμέ κáν ἀποθάνη ζήσεται. Ἐγὼ εἶμι ò ἄρτος ò ζῶν, ò ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. Ἐὰν τις φάγη ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα»!

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

